

Ruzname 31 Mayıs

2018-06-01 04:43:10

Sinoloji mi okusam diye düşünmeye başladım. Boşluk. Bir süre *sırf inattan* para getiren herhangi bir iş yapmak istemiyorum, ya açık kaynak yazılımcı olayım, ya yazarlık yapayım, buradaki yazıları kitaplaştırıp dağıtayım, ya da böyle kimsenin uğraşmaya gözünün yemediği işlerle meşgul olayım? Belki memleketi terketmem gerekir, belki gerekmez ama her şey belli oluncaya kadar büyük bir meşgale lazım.

Af çıkmışken şu son adımı kalmış doktorayı bitireyim dedim, sonra Antifrag ile *dinlemeye* başladım ve hahaha, Nasseem Taleb’le aynı şeyleri düşünüyoruz akademisyenler hakkında. Benim buradaki herhangi bir yazım bile muhtemelen ortalama bir doktora tezinden fazla okunuyor. Gerçi ortalama bir akademik çalışmaya göre doktora konularım fena değildi ama o çalışmayı somutlaştırmaya çalışmak herhalde daha uygun olacak.

Doktoradan neden vazgeçtiğimi soranlara *Taleb amcam öyle dedi* derim artık.

Dışarıdan çiçek kokusu geliyor.

Çiçek kokusunda erotik bir şey var, çiçeğin doğurganlığı. Derler ki, insanı diğer hayvanlardan ayıran ilk *faziletlerden* biri, çiçekleri yemek için değil de, renkleri ve kokuları için sevmek olmuştur. Mağara adamları bile karılarına çiçek veriyormuş, öyle diyorlar.

Ben hala evrimimin bu kısmında zorluk yaşıyorum. İçimdeki maymun, sevdiğine yenebilir bir şeyi vermeyi tercih ediyor, zor da olsa öğrenmişim ama artık aslıma dönsem ve çiçekleri dalında sevsem daha iyi olur.

İnsanları tanıdıkça –veyahut *yaşlandıkça*– onları (insanları) *malzeme* gören fikirlerin, onları *özne* yapmaya çalışanlardan daha makul olduğunu düşünmeye başladım. Daha doğrusu, insanların *aklına* veya *vicdanına* güvenerek bir şey yapmaktansa, onların *hayvani insiyaklarına güvenmenin* daha doğru bir yol olduğunu.

Neden?

Çoğunluğu derin bir uykuda. Hayal uykusu. Kendini *uyanmış* sayanların bile derin uykusu. İnsanların kendini tanınması zor, ayrıca bunu istemiyorlar: Onlara kendilerini tanıtmaya çalışırsanız, kötü oluyorsunuz, çünkü gördükleri hoşlarına gitmiyor.

Hepimiz kendimiz için çok kıymetliyiz, zira başka kimsemiz yok. Kainatın bize vermesini istediğimiz, *hikayelerimize* veya içinde yüzdüğümüz *hipnoza* uygun bir hayat. Bunu farkedenden kişiler, insanları *uyandırmaya* değil, uykularını lehlerine kullanmaya çalışıyor.

Uyandırıp da düşman olacağıma, uykuda dost olayım.

Karakterime uygun olmadığını biliyorum: İnanmadığım hikayeleri insanlara anlatmak için kendimi ikna etmenin bir bedeli var, kendimden uzaklaşmak. İnsanların *uyku dili* olduğunu kabul edip, onları iyiliğe yönelteceğini düşündüğüm kadarını konuşmaya çalışıyorum ama içimden bildiğiniz gibi değil, bildiğiniz gibi değil, diyerek.